

Hebzucht

Erin Young

Hebzucht

Een gruwelijke vondst in een graanveld
schokt politiesergeant Riley Fischer

ISBN 978-90-225-9586-2
ISBN 978-94-023-1854-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Fields*
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: Bürosüd
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Erin Young
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ze rende richtingloos, zonder plan, diep de velden in, door wanhoop gedreven. De eindeloze rijen mais vormden een drukkend labrynt, met rijpe kolven die boven haar bogen en zich in haar haar haakten. Scherpe bladeren striemden haar handpalmen terwijl ze zich tussen de hoge stengels door worstelde, zonder om te kijken.

Ze struikelde op de droge, gevoorde aarde die onder haar voeten verkruiemde. Haar ene sneaker, die half van haar hiel was getrokken, gleed van haar voet. Ze liet hem gaan, en de aarde drong stekelig door haar sok. Het bloed bonsde in haar oren. De nachtelijke hemel was bewolkt, het duister ondoordringbaar. Ze voelde het stuifmeel rondom haar loskomen en in haar ogen prikken. Ze hoorde haar moeder zangerig in haar hoofd zeggen: *Vergeet je medicijnen niet, lieverd!* Een snik wrong zich door haar gehijg heen.

Haar longen brandden. Het gonzen in haar oren werd luider. Er was daar iets. Het kwam dichterbij. Ze voelde de angst weer oplaaien toen een lichtstraal de schaduwen doorboorde en de verstrengelde plantenkoepel groen boven haar zinderde. Ze liet zich vallen, krulde zich om de luchtwortels en kneep haar ogen stijf dicht. De drone cirkelde boven haar, gierend als een tandartsboor. Een fletse gloed drong door haar oogleden.

De drone vloog langzaam over, het veld bestrijkend met zijn licht. Hoorde ze daar een kreet onder het wegstervende gegons? Het lage brullen van een motor in de verte? Ze maakte zich nog kleiner in de stilte, één met de wortels en de grond. Een muis die wegkruipt voor een havik.

Toen haar ademhaling tot bedaren kwam, begon de pijn, die op afstand was gehouden door de adrenaline en op bepaalde punten piekte: haar achterhoofd, dat zo hard was geraakt dat ze sterretjes had gezien, twee vingers van haar linkerhand die met een misselijkma-

kend *krak* naar achteren waren geknakt toen ze viel, haar dij op de plek waar de dunne katoen die hem bedekte was opengescheurd. Maar het ergst was wel haar hals, waar de pijn werd samengebald in een brandende poel.

Ze voelde eraan, maar trok haar hand snel terug toen ze iets glibberigs en pappigs onder haar vingers voelde. Haar t-shirt was doorweekt. Ze had gedacht dat het zweet was, want de nachtlucht was zo vochtig dat ze amper lucht kreeg, maar nu rook ze bloed. Warm metaal. IJzer en roest. Herinneringen lichtten op: een val van haar fiets, knieën die waren opgehaald op gloeiend asfalt, het slachthuis van haar oom in Fayette, het gekrijs van half verdoofde varkens en maaiende messen, rode druppels die in haar hand opwelden onder het vlijmscherpe scheermes, de hete druk van een andere hand op de hare.

Ze klappertandde, bevend over haar hele lichaam. Ze wist dat ze moest opstaan, maar haar benen waren van lood. Haar ademhaling werd weer gejaagd. De mais ruiste in de wind en het duister deinde voor haar ogen. Ze hoorde gelach in haar hoofd. De akkers, waarop de mais tot aan haar middel reikte, golfd en voor haar in de voorjaarszon terwijl ze rende. Hij kwam achter haar aan en haalde haar snel in. De heerlijke schrik van zijn armen die zich om haar middel sloten, haar lach die in een gillette eindigde toen ze werd opgetild. Zijn lippen op de hare; zilt zweet en maisstof. Begeerte die een snaar in haar raakte.

James.

Haar gedachten bleven bij hem hangen. Hoe hij op hun trouwdag confetti uit zijn haar schudde. Hoe hij zijn stropdas recht trok voordat hij naar zijn werk ging, hoe hij haar vanuit de voordeur een luchtkus gaf die ze opving en naar hem terugblies. De avonden in het heerlijke huis dat ze samen hadden gecreëerd, het getjirp van de krekels door de ramen, zijn voorhoofd gefronst van concentratie, de gloed van het scherm die werd weerspiegeld in zijn brillenglazen, de vergelijkingen die erover gleden. Het kraken van hun bed als hij erbij kroop, de gefluisterde verontschuldiging als ze wakker schrok.

Waar was je?

Aan het werk.

Hoe laat is het?

Tijd om te gaan slapen.

Haar hals bonsde. Het nat verspreidde zich. Ze voelde een vreemd gefladder diep vanbinnen en besepte dat het haar eigen hart was, dat als snelle, zwakke vleugeltjes in haar borstkas klopte.

Ze zag zichzelf in de keukenspiegel, uren eerder – rode ogen, war-
rig blond haar – toen ze de sleutels van de tafel griste en het huis uit
liep. De rit: de airco die haar ogen droogde, de gps-stem die bedaard
de weg wees. Door de aangeharkte buurtjes, langs het felle licht van de
winkelstraat, een Wendy's en een uitvaartondernemer, Bob's Lube en
de tandarts, een breed lachende vrouw op het reclamebord bij de in-
gang, een zwerm insecten rond haar neon glimlach. Langs het Kum &
Go-tankstation, het spoor over, om het vettige, gladde zwart van de
rivier heen, het licht van de straatlantaarns dat achter haar vervaagde.
Een watertoren die voor haar oprees, als een schildwacht bij het uit-
gestrekte duister van de maisvelden. Ze had deze route vaker gereden,
met hem in haar gedachten, maar de angst had haar altijd laten om-
keren voordat ze dat vlaggetje aan de rand van het scherm bereikte,
zonder te weten wat ze daar zou aantreffen. Nachtvinders die langs
de voorruit schampten. Verre achterlichten die rode strepen trokken
in het donker.

Het gefladder in haar borst werd zwakker. Bij elke hap naar adem
stoven er zandkorrels op die op haar droge lippen landden. Ze had
nog nooit zo'n dorst gehad. James die zijn hoofd dicht bij het hare
bracht op hun trouwdag, de champagne die bruiste in zijn glas.

O god. James?

Haar gedachten ebden weg, de herinneringen verdwenen in de
verte als een goederentrein die door de prairienacht ratelt, de wind in
zijn kielzog.

Zo'n dorst. Zo moe.

Tijd om te gaan slapen.

2

Riley Fisher keek nog eens naar het scherm. De gps bleef met een knipperend pijltje aangeven dat ze naar rechts moest. Drieëntwintig minuten eerder was de melding gekomen. Ze trommelde met haar vingers op het stuur en spoorde in gedachten het verkeerslicht aan op groen te springen. De gebruikelijke stroom ochtendverkeer, pick-ups en vrachtwagens, donderde voorbij op de snelweg.

‘Ik loop verder wel.’

Riley keek in de binnenspiegel en zag dat Madison opkeek van haar telefoon. ‘Hoeft niet, lieverd.’

Haar nachtje hield haar blik even vast en keek toen weer naar wat haar ook maar zo in beslag had genomen sinds Riley haar overhaast het huis uit had gedreven, haar rugzak had gepakt en haar de auto in had gejaagd. De gloed van het scherm accentueerde Maddies scherpe jukbeenderen.

Een claxon achter haar maakte Riley duidelijk dat het licht op groen was gesprongen. Ze sloeg links af. Toen ze door Lafayette Street reed, langs het bureau – in de richting die ze juist niet had moeten nemen – zag ze Logan Wood op het parkeerterrein staan. Een straal zonlicht weerkaatste in zijn penning.

Hij zag haar, stak een hand op en draafde naar de stoep. Toen ze stopte, maakte Logan het portier open en stak zijn hoofd naar binnen. Hij had een pilotenzonnebril op. Onder zijn kaki overhemd droeg hij een zwart t-shirt met de letters van het bureau erop: BHCSO. Black Hawk County Sheriff's Office.

‘Ben je op weg naar de pd? Ik heb de melding net gekregen, maar Carter is nog niet terug van zijn dienst en er was geen wagen vrij.’

‘Stap in.’

Pas toen Logan de mobiele dataterminal opzijschoof om plaats te

maken voor zijn brede lichaam op de lage passagiersstoel van de Dodge Charger, zag hij het meisje achterin.

‘O. Hé, Maddie.’

‘Hoi,’ zei Maddie zonder op te kijken.

Logan keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Riley.

‘Ethan,’ zei ze zacht terwijl ze de auto het verkeer in manoeuvreerde. ‘Ik moet haar alleen even thuis afzetten.’

Een paar minuten later stopte Riley bij het huis aan de verwaarloosde rand van een van de armere buurten van Waterloo. Er zaten gaten in de weg en uit de barsten schoot onkruid op. De huizen stonden dicht op elkaar, met slaphangende vlaggen in de bedompte ochtend. Roestige barbecues en doorgezakte tuinstoelen staken uit verwilderde gazons. Voor het huis van haar schoonzus stond een logge rode takelwagen. Op het portier stond: MASON LEE AUTOREPARATIES, onderstreept met een moersleutel.

Maddie stapte uit, met de telefoon nog in haar hand geklemd. Op de hoes stond een witte schedel met holle oogkassen die tussen haar vingers door staarden. Riley wist niet wanneer het roze glitterhoesje dat ze haar nichtje voor haar veertiende verjaardag had gegeven was vervangen.

‘Tot gauw,’ riep ze door het zijraam.

Maddie draaide zich om, schudde haar donkere haar naar achteren en hees haar rugzak over haar schouder.

‘Hé! Ik hou van jou.’

Het meisje keek om en heel even werd haar gezicht verzacht door een glimlach. ‘Ik ook van jou.’ Toen verdween ze achter het rode gevaarte van de takelwagen.

Riley wachtte tot de hordeur achter Maddie was dichtgevallen en reed toen weg.

‘Ongeveer net zo spraakzaam als Jake en Callie’s ochtends vroeg,’ merkte Logan op.

Riley zei niets terug. Ze had Logans neef en nicht een paar keer gezien en gevonden dat ze vrolijk en praatgraag waren. Verrassend, in aanmerking genomen wat ze hadden doorgemaakt. Tot ongeveer een jaar geleden was Maddie ook zo geweest, sneller met glimlachjes en genegenheid. Het rafelige vriendschapsbandje om haar pols, waar het meisje uren aan had gewerkt, in al haar lievelingskleuren – tinten pauwblauw en zeegroen – getuigde daar nog van. ‘Het is de leeftijd,’

had tante Rose gezegd, maar Riley was er niet van overtuigd dat het daaraan lag. Haar blik gleed naar de achteruitkijkspiegel, waarin ze de takelwagen nog kon zien toen ze de bocht nam, en toen gaf ze gas.

Even later staken ze de Cedar over. De rivier kronkelde, glanzend als staal, door kilometers akkerland en prairie naar de rivier de Iowa, die weer uitkwam in de machtige Mississippi. De rook van de fabrieken langs de oevers trok vegen in de lucht. De Cedar verdween al snel achter hen, maar maakte zich nog kenbaar in de beken die zich een weg baanden door de dichte bebossing van het staatspark. Alle waterwegen waren hier als groene aderen met elkaar verbonden.

Logan kantelde het scherm van de mobiele dataterminal net genoeg om de informatie bij de gps-kaart te kunnen lezen. Het bestemmingsvlaggetje stond in het niemandsland geplant.

‘De melding kwam van een boer?’

‘Ja, iets minder dan een uur geleden.’

‘Wie zijn er ter plaatse?’

‘Schmidt en Nolan. Cole heeft de melding aangenomen.’

Riley probeerde het neutraal te zeggen, maar ze zag Logan van opzij naar haar kijken en wist dat hij de scherpte in haar toon had opgevangen.

Ze verliet de snelweg voordat ze bij Cedar Falls kwamen, waar ze haar rit was begonnen, en reed verder naar het noorden over uitgestorven landwegen, eindelijk op koers. Maisvelden strekten zich tot in het oneindige uit, en borden langs de weg vermeldden het type en de herkomst van de planten. De meeste droegen de naam Agri-Co – een van de grootste corporaties in Amerika, verantwoordelijk voor een groot deel van de ontwikkeling van landbouwzaden en een belangrijke leverancier van landbouwchemicaliën. Er waren maar weinig boerenbedrijven in de Corn Belt die geen gebruikmaakten van hun producten, het zaaigoed of de middelen om hun eigen zaaigoed te besproeien.

Logan sloeg naar zijn nek. ‘Klotemuggen.’ Hij keek naar zijn hand en viste een flacon handgel uit een buidel aan zijn dienstriem, naast zijn wapen. Hij kneep een klodder in zijn handpalm en wreef die tussen zijn handen uit. Een chemische geur vulde de auto. ‘Muggen, mest en mais.’ Hij wees met zijn gedesinfecteerde hand naar de kaarsrechte, stoffige weg die zich achter de voorruit ontrolde. ‘Er komt geen eind aan, goddomme.’

Logan, die met zijn familie was meeverhuisd uit Flint, werkte nu bijna een jaar bij de politie hier. Zijn vader, neef en nicht waren diep getroffen door de watercrisis daar. De stad was uit zuinigheid overgestapt op andere waterbronnen, waardoor er lood in het drinkwater terecht was gekomen, en de verantwoordelijke bestuurders hadden geprobeerd de verwoestende gevolgen te verdoezelen. Zijn moeder had besloten dat een nieuw begin op de grote, groen-gulden prairie van Iowa iedereen goed zou doen, maar Logan leek zich moeilijk te kunnen aanpassen. Dat hij rechercheur was geweest in Flint, maar door de overplaatsing was gedegradeerd tot agent bij de uniformdienst, en dan nog een groentje ook, speelde daar een grote rol in.

‘Je kunt het net zo goed je thuis gaan noemen,’ zei Riley, uitkijkend over de soja- en maisvelden die zich zacht glooiend voor hen ontrolde. Hier en daar rees het rood van een schuur uit het rimpelende groen op als de voorsteven van een sierlijk schip, met erboven de wieken van een als een mast oprijzende Aermotor-windmolen. In de verte markeerden de zilveren torens van windturbines en graansilo’s een paar van de grotere boerenbedrijven van het district, vaag zichtbaar in de stoffige lucht. Dichterbij stond een watertoren op spichtige stalen poten, bekroond door de bolle buik van het reservoir. De lucht was felblauw met maar een paar witte wolkenliertjes. Wattenwolkjes, zou haar moeder ze hebben genoemd.

‘Zo godvergeten vlak,’ bromde Logan. ‘Alsof god het heeft platgestampt.’

‘Mis je de majesteitlijke parse bergen van Michigan?’

‘We hadden wel heuvels. Heuvels zoals jij nog nooit hebt gezien, platteland.’

‘Brigadier platteland voor jou, heuveljongen.’ Riley had het nog niet gezegd of ze had al spijt. Ze hadden van die plagerige gesprekken gevoerd gedurende de zes maanden dat hij haar partner was, toen zij ook nog bij de uniformdienst zat. Logan had alles van Iowa afgekraakt, vooral de prestaties van de Hawkeyes, en zij had hem gepest met zijn obsessie met de sportschool, zijn vitamineregime en zijn behoefte aan properheid.

Maar het was nu anders.

Logan lachte zijn tanden bloot, die wit afstaken tegen zijn nepbruine huid. ‘Stralingsbruin,’ had ze een keer schertsend gezegd, en toen had ze ook meteen spijt van haar woorden gehad, want hij kon er niet

om lachen. Zijn familieleden hadden nog last van de naweeën van het door lood vergiftigde water; zijn vader was bijna overleden aan de veteranenziekte en zijn neef en nicht worstelden met leer- en gedragsproblemen.

Ze reden langs een telefoonpaal waar iemand een bord aan had gespijkerd. Riley ving een flits op van rode, witte en blauwe verflatters.

STEM LOKAAL! STEM COOK!

De nieuwszenders waren die ochtend vol geweest van staatssenator Jess Cooks voorsprong op gouverneur Bill Hamilton in de nieuwste peilingen. Cook, een boerendochter en vurig pleitbezorger voor milieubescherming en duurzame landbouw, leek het goed te doen op de kleine maar krachtige golven van protest die Hamiltons campagne hadden vergezeld. Gisteren nog was de auto van de gouverneur met eieren bekogeld door demonstranten in Des Moines die zich verzetten tegen zijn banden met grote landbouwbedrijven die hem met hun steun hadden geholpen drie ambtstermijnen aan de macht te blijven, maar ook familiebedrijven kapot hadden gemaakt en hele ecosystemen hadden onwricht.

Riley had ernaar gekeken terwijl ze opstond, en ze was even opgehouden haar haar te drogen om te zien hoe Hamilton de treden van het capitolgebouw op beende en even naar de camera's zwaaide. Hij zag er ouder uit, met grijzende slapen, maar hij had nog steeds die kordate manier van lopen en die zelfverzekerde glimlach. Jaren geleden had ze de gouverneur van dichtbij gezien, op de dag van de uitvaart van haar ouders.

Er doemde een billboard op, voorzien van een logo: drie gele maiskolven tegen een rode rijzende zon. De belettering werd leesbaar toen ze dichterbij kwamen.

ZEPHYR FARMS

WIJ WETEN UIT WELKE HOEK DE WIND WAAIT

De gps gaf aan dat ze meteen na het bord naar rechts moesten.

‘Ze is dus op het land van Zephyr gevonden?’ Logan keek met gefronst voorhoofd naar het billboard.

‘Ken je het bedrijf?’

‘Carol en ik zijn er afgelopen Halloween met de kinderen geweest. Ze hadden er iets georganiseerd, een spookboerderij, zeg maar, met dingen als enge hooiritten en je eigen pompoen uitkiezen. Zephyr is een coöperatie.’

‘Aha.’ Riley knikte.

Sommige kleinere boerenbedrijven in Iowa hadden de onverbiddelijke opmars van Big Ag kunnen overleven door coöperaties te vormen. Door de markt in hybride zaden, kunstmest en pesticiden – de heilige drie-eenheid van de gewassenteelt – over te nemen door middel van agressieve patentering, het opslokken van de concurrentie en tactisch lobbyen op de hoogste regeringsniveaus hadden giganten als Agri-Co een groot deel van het nationale landbouwkapitaal in handen gekregen. Een noodzakelijk kwaad, zeiden sommigen. Vooruitgang, zeiden er meer. Maar voor degenen met voorouders die dit land hadden bewerkt sinds de eerste families uit New York, Philadelphia en Virginia zich hier hadden gevestigd na de Black Hawk War, toen de Ioway-indianen naar het westen waren gedreven, waren die corporaties aasgieren, vervuilers en dieven.

‘Het verbaast me dat je ze niet kent, chef. Ze hebben vorig jaar een eervolle vermelding van de burgemeester gekregen. Het heeft in de *Courier* gestaan.’ Logan grinnikte naar haar. ‘Maar Zephyr draait dan ook helemaal om biologische landbouw. Van het land tot in de keuken. Je weet wel, écht eten. Niet die chemische troep die jij naar binnen werkt.’

Riley zag de zandweg, die aan het oog werd onttrokken door een strook mais, nog net op tijd en maakte een scherpe bocht. De wielen slipten in het zand, haar veiligheids gordel trok strak om haar borst en Logan reikte naar de hendel van het portier. De auto baande zich een weg tussen de groene rijen door, hotsend over de voren. Bij elke hobbeltrok er een scheut door Rileys handen, die het stuur stevig omklemden. Overhangende stengels werden weggeduwd door de neus van de auto en er ketsten maiskolven af op het dak. Een vogel vloog rakelings langs de voorruit.

‘Heb je de eigenaar van Zephyr ook ontmoet?’ Riley zocht zijn naam op in de mobiele dataterminal. ‘John Brown?’

Voordat Logan antwoord kon geven, knetterde de mobilfoon. Iemand riep de meldkamer op: ‘Ik heb een halfuur geleden assistentie gevraagd. Komt er nog wat van, verdomme?’

Die stem, een en al kracht en arrogantie, kon maar van één iemand zijn. Jackson Cole.

Riley bracht de auto tot stilstand voor een groep voertuigen die de smalle zandweg tussen de hoge maismuren blokkeerde. Een John Deere-tractor stak als een groene reus uit boven een surveillance-wagen en nog een zwarte Dodge Charger, ouder en gehavender dan de hare: die van Cam Schmidt. Toen het stof was gezakt, maakte Riley haar portier open. De hitte omsloot haar als een vuist.

3

De mannen vlak achter de voertuigen leken klein tussen de mais. Riley zag rechercheur Cameron Schmidt, slungelig lang en te oud geworden om ermee weg te komen. Hij was zelfs zo oud dat niemand nog wist of hij zijn bijnaam Hunch te danken had aan zijn kromme schouders of aan zijn meer dan twintig jaar ervaring als rechercheur.

Cam praatte met een man van achter in de zestig met spichtige ledematen en een bruin gezicht dat zo rimpelig was als een rozijn. De boer, vermoedde Riley. Over zijn ene arm hing een geknikt geweer. Naast Schmidt stond Jackson Cole, met zijn armen over elkaar, waardoor zijn kaki overhemd om zijn rug spande.

Cole was de eerste die opkeek toen Riley naderde. ‘Chef. Ik dacht dat je verdwaald was.’

Hij grijnsde en ze zag de scheve voortand die ze charmant had gevonden destijds, toen ze samen als groentjes begonnen waren. Een klein smetje op die verder volmaakte man uit Iowa, breed als een vleugelverdediger met een bos korenblond haar en denimblauwe ogen. In de jaren erna had ze ontdekt dat die tand niet zijn enige mankement was.

Er was een halfjaar verstreken sinds haar bevordering, maar Cole liet haar niet vergeten hoe pissig hij erover was. Er ging zelden een dag voorbij zonder een opmerking of een blik – nooit iets waar ze hem op kon pakken, maar net genoeg om haar duidelijk te maken dat ze zijn respect nooit zou krijgen.

Cole kneep zijn ogen tot spleetjes toen Logan vanachter de tractor tevoorschijn kwam. Het was duidelijk dat hij zich afvroeg waarom die agent met haar mee was gekomen. Mooi zo. Laat hem maar in onzekerheid.

‘Chef.’ Schmidt gebaarde naar de man naast hem. ‘Dit is John Brown. Hij heeft de melding gedaan.’

Riley stak haar hand uit. 'Riley Fisher, teamleider recherche.' Ze zag Coles mondhoek trekken, tot haar voldoening.

'Aangenaam, dame,' zei Brown op lage, lizige toon. Puur Iowa.

Riley verbaasde zich over zijn ernst en de kracht van zijn handdruk. Ze voelde het ruwe eelt in zijn handpalm. Hij droeg een oud Hawkeyes-T-shirt dat verschoten was door het vele wassen en dragen. In de kolf van zijn geweer was een tekst gegraveerd. GOD BLESS AMERICA.

'Ik heb uw grootvader nog gekend, dame. Sheriff Joe Fisher was onze vriend, ook toen hij al bij de politie weg was. Hij werkte samen met de burgemeester en de gemeenteraad. Zorgde ervoor dat we ons land konden houden, al trokken die klootzakken hun hele trukendoos open om het in te pikken. Ik heb hem al jaren niet meer gezien. Hoe is het met hem?'

Riley liet Browns hand los. Haar hoofd vulde zich met een beeld van haar grootvader, voor zich uit starend vanuit de diepte van de aftandse leunstoel in het verpleeghuis terwijl er een sliert kwijl uit zijn rimpelige mond droop. Het bezoek van afgelopen week was verschrikkelijk geweest. 'Heel goed, dank u. Hun hele trukendoos? Hebt u het over Agri-Co?' Ze had die klacht over de landbouw-gigant vaker gehoord. Brown knikte. Hij tuitte zijn lippen en Riley was bang dat hij op de grond zou spugen. 'Hoeveel van dit land is van u, meneer?'

'Nou, wij van Zephyr Farms hebben zeshonderd hectare.' Er klonk duidelijk trots in zijn stem door. 'Van de oevers van de Cedar tot aan de districtsgrens.'

'Dat is best veel, hè?'

'De Browns vormen een coöperatie met de boerderijen van Garret, Davis en Wilson, chef,' zei Schmidt.

Brown knikte. 'We verbouwen groenten en soja, maar toch vooral deukmais.'

'Deukmais?' herhaalde Logan vragend.

Brown kreeg lachrimpeltjes rond zijn ogen. 'Jij komt zeker niet van hier, jongen? De meeste mais die je in Iowa ziet, is deukmais. De heet zo omdat de korrels allemaal een deukje krijgen tegen de tijd dat ze rijp zijn.'

'Het wordt vooral als veevoer gebruikt,' vulde Riley aan om Logan te helpen. 'En voor de ethanolproductie.'

'Dat klopt, dame, maar wij van Zephyr gebruiken onze mais alleen om meel van te maken. Het smaakt echt goed als je het droog maalt.'

‘Mijn zus heeft een zak gekocht toen we hier met Halloween waren,’ zei Logan. ‘Mijn moeder heeft me bezworen dat ze nog nooit zulk lekker maisbrood had gebakken.’

Brown glimlachte en Jackson Coles gezicht betrok.

‘Het is een nieuwe variëteit. We hebben er meer dan drie jaar aan gewerkt. Hij is genomineerd voor de Iowa Food Prize.’ Brown keek verwachtingsvol naar hun gezichten. ‘Het is een belangrijke onderscheiding. De winnaar wordt in augustus op de jaarmarkt bekendgemaakt. Er zijn bijna negentigduizend landbouwbedrijven in Iowa, en de meeste komen. Als Zephyr die prijs wint, staat het voorgoed op de kaart, dus duimen maar. Laat Agri-Co dan nog maar eens proberen ons te pakken.’ Zijn geestdrift bekoelde en zijn blik flitste naar de mais. ‘Maar als dit uitlekt...’

‘Hebt u het lichaam gevonden?’ vroeg Riley.

‘Ja, dame. Ik liet de adelaar vanochtend uit.’

‘De adelaar?’

‘Zo noemen we onze akkerdrone. Die helpt ons te controleren of alles wel groeit zoals het moet. Ik zag dat er stengels in het noorden van deze akker beschadigd waren.’ Hij gebaarde. ‘Ik liet haar van dichterbij kijken en...’ Zijn stem stierf weg en hij keek weer naar het dichte maisnetwerk.

Riley veranderde van houding om zijn aandacht te trekken en hem er met zijn hoofd bij te houden terwijl ze zijn gezicht aftastte op tekenen dat hij loog. ‘We zullen de beelden van de drone moeten bekijken.’

‘Al geregeld, chef,’ mengde Schmidt zich in het gesprek. ‘Meneer Brown vertelde dat hij drie avonden geleden op weg naar huis een andere drone, niet van hem, boven zijn velden heeft gezien.’

‘Ik was met Ed Wilson naar onze graansilo’s geweest,’ legde Brown uit. ‘We zagen de lichtjes vanaf de weg. Ik wist dat het niet onze vogel was; die lag in mijn pick-up. We dachten dat het een van die overlopers zou kunnen zijn.’ Hij knikte eerst naar het oosten, toen naar het westen.

‘Overlopers?’

‘Daar zijn er veel van tegenwoordig – boeren die zich door Agri-Co hebben laten contracteren.’ Browns stem werd krachtiger. ‘De mensen hier wisten alles van wat ze verbouwden. Ze wisselden al sinds de tijd van de kolonisten onderling zaden uit. Als je naar de akker van je

buurman gaat, zorg dan dat je veel zakken hebt, zoals mijn vader altijd zei. Maar toen begon Agri-Co patenten te nemen en pakte ons het door God gegeven recht af om zaden te behouden en onze kennis te delen. Nu weten de meeste mensen niet eens meer wat ze in de grond stoppen. Ze laten hun zaaigoed door het laboratorium van Agri-Co afleveren, tekenen hun geheimhoudingsverklaring en accepteren hun deel van de oogst. Die boerderijen zijn niet meer dan broedstoven. Agri-Co mag zelf hun gewassen testen en data verzamelen... data die miljarden waard zijn. Ik begrijp ook wel dat ze niet anders kunnen, verdomme. Ik zou hier niet staan als we Zephyr niet hadden opgericht. Het is zwemmen of verzuipen, groot worden of je laten uitkopen. Maar onze burens hebben geholpen om Agri-Co het monopolie te geven dat het nu heeft. Te machtig om tegen te vechten. Te groot om te mislukken. Mais kweken en genetische manipulatie – noem het maar op, zij zitten erin. De voedselvoorziening van heel Amerika is nu in handen van maar een paar bedrijven. Die bepalen de consumentenprijzen en de lonen binnen de branche.’

Riley zag Logan instemmend knikken. Ze had senator Cook op de radio horen foeteren over diezelfde kwesties die familieboerderijen te gronde richtten.

‘Ze worden beschermd door verzekeringen en overheidssubsidies waar wij kleintjes alleen maar van kunnen dromen,’ vervolgde Brown. ‘En ze komen bij al die arme, ploeterende boeren die er niet meer zo trots op zijn dat ze hun eigen grond niet beschikbaar willen stellen voor andermans zaaigoed, als ze zo nog een oogst kunnen overleven.’

‘En u denkt dat die drone afkomstig geweest kan zijn van een van die boerderijen?’ vroeg Riley voordat Brown zijn tirade kon vervolgen.

‘Nou, ik ben er vrij zeker van dat het een van die hielenlikkers van Agri-Co was die Frank Garret vier jaar geleden heeft gesaboteerd, voordat hij zich bij ons aansloot. Twee hectare soja, klaar voor de oogst, besproeid met de verkeerde onkruidverdelger. Een ongelukje, zeiden ze. De hele oogst was dood.’ Brown keek weer naar Riley. ‘Die drone die ik zag, hing laag boven mijn akkers en vloog weg toen Ed en ik de achtervolging inzetten met mijn pick-up. Als het had gekund, had ik het ding uit de lucht gehaald.’ Hij tilde de arm met het geweer erover even op.

Riley zag Browns bereidheid om de wet te overtreden voorlopig door de vingers. ‘Bent u niet hierheen gekomen toen u de beelden zag? Om zelf een kijkje te nemen?’

‘Niet nodig.’ Brown trok zijn neus op. ‘Ik wist wat ik zag. Ik heb meteen de politie gebeld en ben hierheen gelopen om jullie op te wachten.’

Riley ving Schmidts blik. Met een beetje geluk was de plaats delict onaangetast. Zo onaangetast als mogelijk was in deze hitte, in elk geval. ‘En meneer Wilson kan verklaren dat u bij hem was? Op de avond dat u die drone zag?’

John Brown knikte al voordat het tot hem doordrong wat Rileys vraag impliceerde. ‘O, zeker, dame,’ zei hij snel. ‘En mijn zoons waren later die avond bij me op de boerderij. De vrouwen en kleinkinderen ook. We werken dag en nacht door voor de jaarmarkt.’

‘We moeten een lijst van uw collega’s en medewerkers van de coöperatie hebben. Iedereen die toegang heeft tot uw grond.’

Brown haalde een hand door zijn dunner wordende haar. Hij zag er getergd uit, maar knikte. ‘Wat u maar wilt.’ Hij aarzelde even. ‘Hoe stil kunnen we dit houden, dame? Wordt straks bekend dat er een dode vrouw op het land van Zephyr is gevonden? Ik bedoel, natuurlijk vind ik het erg voor haar, maar nu onze mais op de nominatie staat...’ Hij haakte zijn duimen in de zakken van zijn verschoten spijkerbroek. ‘Die vrouw had hier niets te zoeken, voor zover ik het kan beoordelen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Helemaal niets.’

‘We zullen ons best doen,’ zei Riley. Haar kalme toon verhulde dat ze wel beter wist.

De *Courier* zou het nieuws binnen een paar uur oppikken, maar daarvoor zou het al als een lopend vuurtje rondgaan in de omgeving, van boerderij naar winkel, van garage naar café, en het zou overal brandend worden gehouden, met ernstige stemmen, meewarig hoofdschudden en nog een rondje graag, ‘uit respect’. Er zouden tieners selfies komen maken bij het politielint. Ze zouden ze op Instagram posten.

Riley richtte zich tot Schmidt. ‘Is Nolan bij het lichaam? Oké, ik ga een kijkje nemen. Heb je de schouwarts al gebeld?’

‘Dat wilde ik net gaan doen, chef.’

Riley knikte naar Cole en Logan. ‘Zet het terrein af en open het logboek. Ik wil niet dat er nog iemand op deze akkers komt totdat we

klaar zijn met het pd-onderzoek.’

Ze trok een paar beschermende schoenhoezen aan en dook de mais in, in de richting die Schmidt had aangegeven. Zijn laatste woorden speelden door haar hoofd.

Ze ziet er niet goed uit, chef.

De maisstengels rezen rondom haar op, dicht op elkaar, met zijdeachtige zaadpluizen die als fijn roodbruin haar slap van de kolven hingen. De stem van haar grootvader riep haar toe vanuit het verleden: *Knee-high by Fourth of July*. Het oude gezegde was niet meer geldig. Deze stengels groeiden haar nu al boven het hoofd, en het was pas eind juni.

Er was wel wat beschutting tegen de felle zon, maar de hitte, die niet weg kon uit het dichte groen, was verstikkend. Het seizoen was vochtig begonnen, na een onstuimige, natte lente. Sinds april hadden overall onverwacht opduikende tornado’s al acht dodelijke slachtoffers gemaakt.

Het duurde niet lang voordat ze het kon ruiken: de weezoete rottingsgeur van de dood. Een paar meter verderop hoorde ze het piepje van een camera. Vliegen gonsden rond haar gezicht. Voor haar zag ze de lijvige Bob Nolan. De forensisch rechercheur zat gehurkt tussen de luchtwortels. Zijn groene polo met de gele opdruk CSI was opgekropen, terwijl zijn cargobroek was afgezakt, zodat er een bleek, donzig bouwvakkersdecolleté zichtbaar was. De blauwe handschoenen aan de uiteinden van zijn sproetige armen gaven hem iets clownesks.

Nolan zag haar aankomen, ging staan en weerde de opdringerige maisstengels af. Hij nam zijn camera in zijn ene hand en hees met de andere zijn broek op. Zijn pd-koffer stond open op de grond. Hij droeg schoenhoezen en een mondmasker waar toefjes van zijn kastanjebruine baard uit piepten. ‘Daar ligt nog wel een masker, chef,’ zei hij met een knikje naar de koffer. ‘Ze is over de datum.’

In haar twaalfjarige carrière bij de districtspolitie van Black Hawk had Riley de nodige doden gezien. Verkeersslachtoffers die uit verwrongen metaal geknipt moesten worden. Overdoses en zelfmoorden. Slachtoffers van zomertragedies die uit meren waren opgedregd en pechvogels die ’s winters uit bevroren akkers waren opgegraven. Boeren die gestikt waren in hun eigen voedersilo. Toch voelde het als een stomp in haar maag toen ze over Nolans schouder keek om te zien wat de cocon van luchtwortels omsloot.

De vrouw lag op haar zij, haar gezicht bedekt door haar blonde haar waar geronnen bloed in kleefde. Haar knieën waren opgetrokken en haar handen rustten vlak bij haar hoofd, alsof ze opgekruld lag te slapen. Ze miste een sneaker, en de witte enkelsok om haar voet zag zwart van het vuil. Door de scheuren in haar kleding, een katoenen broek en een t-shirt, waren stukken grijs-groen gemarmerde huid zichtbaar. Ze was opgezwollen door het ontbindingsproces en vertoonde donkere rijtewonden met zwart, gestold bloed en rauw verpulpt vlees. Haar ingewanden krioelden van de maden.

Riley trok een grimas, probeerde niet door haar neus of mond te ademen en reikte naar een masker. De stank, een giftig aroma van penetrant methaan en bijtende ammoniak, probeerde op alle mogelijke manieren tot haar door te dringen. Het voelde alsof haar hele wezen erdoor werd belaagd.

‘Ze ligt hier zeker al een paar dagen. En met die hitte...’ Nolan schudde zijn hoofd.

‘Kun je een ruwe schatting geven van het tijdstip van overlijden?’

‘Met wat ik nu weet, zou ik zeggen een dag of drie, vier geleden. De maden zijn nog in de eerste stadia en veel van het weefsel is nog intact.’

‘Dus rond het tijdstip waarop die boer een drone gezien zegt te hebben?’

‘Zou kunnen. Hopelijk kan Webb ons een preciezer tijdstip geven nadat ze de autopsie heeft gedaan. Heeft Hunch haar al gebeld?’

‘Daar is hij nu mee bezig. Eerste indrukken aangaande de doodsoorzaak?’ Riley keek langs Nolan naar het lichaam. Die wonden? De vrouw zag eruit alsof iets haar had willen openrijten.

Een vlieg landde op Nolans masker en liep er rukkerig overheen. ‘Het is nog te vroeg om daar iets over te zeggen. Die schrammen op haar armen...’ Hij bewoog zich voorzichtig en liet zijn voeten in de schoenhoezen zacht neerkomen op de grond. In weerwil van zijn niet geringe omvang ging hij altijd opmerkelijk behoedzaam te werk op plaatsen delict. ‘Die zien eruit als afweerwonden. Twee van haar vingers zijn zo te zien gebroken, de nagels zijn ook gescheurd, en ze heeft een flinke buil op haar achterhoofd. Al denk ik dat dit waarschijnlijk de schuldige is.’ Nolan wees met een blauwe latexvinger naar een rafelige, wormstekige wond in de hals van de vrouw, deels bedekt door haar haar. ‘Het bloedverlies moet substantieel zijn geweest.’

‘Wapen?’

Nolan fronste zijn bezwete voorhoofd. ‘Ik weet het niet. Het is hoe dan ook een vreemde wond. De rand is te rafelig voor een mes, lijkt me, tenzij het een kartelmes was, misschien?’ Hij zweeg even. ‘Het was hoe dan ook een agressieve aanval. Op sommige plaatsen is het wapen dwars door het spierweefsel gegaan.’

Riley voelde iets verstrakken in haar maag, alsof er een knoop werd aangetrokken. Haar blik gleed naar de handen van de vrouw, die ze samengebald voor haar gezicht hield. Ze zag de roze glans van lak op een afgebroken nagel, met daaronder zwarte aarde. Ze stelde zich voor hoe die handen met de vingers gespreid in de aarde wroetten tegen de pijn. Iets boven op haar. Klauwend.

Geen beweging, of ik doe je wat.

‘Chef?’

Het drong tot Riley door dat Nolan iets tegen haar had gezegd. ‘Pardon?’

‘Ik zei dat ik de meeste totaalopnamen heb gemaakt. Ik moet nu haar haar verplaatsen. Om haar gezicht te zien. Misschien kunnen we aan de identificatie beginnen.’

Riley knikte en keek toe hoe Nolan het haar uit het gezicht van de vrouw streek, zo teder alsof ze een geliefde was. Ze nam het grijzige gezicht van de vrouw in zich op. Een hoog voorhoofd, een mopsneus, een kleine mond en een zachte kaaklijn. Ze liet de trekken op zich inwerken tot er een beeld van een levende vrouw naar voren kwam. Levend en een stuk jonger. Ze kwam met een schok terug in de werkelijkheid. ‘Mijn god.’

‘Wat is er?’ vroeg Nolan. ‘Chef?’

‘Chloë,’ prevelde Riley.

Meisjesachtig gelach, een hoofd, dicht bij het hare, blond haar dat aan haar arm kriebelde. Een fluistering in haar oor. Warme adem, mierzoet van een suikerspin.

Ri, hij kijkt naar je!

Rileys hand balde zich tot een vuist. Haar nagels drukten in haar handpalm, die dooraderd was met een wit littekentje. Hetzelfde litteken dat ook in de handpalm van de dode vrouw zou staan, wist ze, onder al het bloed en vuil. ‘Chloë,’ herhaalde ze zonder haar ogen van het lichaam af te wenden. ‘Chloë Clark. We waren...’ Ze haperde even, maar liet het woord toen ontsnappen. ‘... vriendinnen.’

4

Ze kwamen in de loop van de dag aangereden over de zandweg, in opstuivende stofwolken: sheriff Reed, twee hondengeleiders en meer mensen van de uniformdienst om te helpen de akkers uit te kammen, of gewoon om te kijken en met collega's te kletsen, hun voorhoofden afvegend in de bloedhitte van de middag. Geel politielint was als slingers rond de velden gespannen. Donderwolken pakten zich samen in het westen.

De schemering bracht de insecten, gevolgd door verslaggevers van de *Courier* en een cameraploeg van een lokale zender. Ze hingen rond bij de afzetting en probeerden de politiemensen die ze kenden informatie te ontfutselen. Dit soort dingen gebeurde niet in Black Hawk, waar de winkels nog gesloten bleven op zondag en buitenstaanders opvielen.

De vermiste sneaker werd op enige afstand van het lichaam gevonden, en toen een gedeeltelijk bandenspoor op een smalle zandweg die langs de noordgrens van de akker liep en uiteindelijk op de weg uitkwam. De hele staat werd doorkruist door zulke weggetjes: naamloze aderen die talloze afgelegen boerderijen met de buitenwereld verbonden.

Bob Nolans camera klikte door in het blauwige avondlicht, en elke flits legde een nieuw aspect van het lichaam bloot. Elke loodgrijze wond. Elke vierkante centimeter ontbindend weefsel. Er werden grondmonsters genomen, maden verzameld. De dagploeg werd afgelost en er vertrokken mensen, onder wie Logan Wood en Jackson Cole, terwijl anderen arriveerden en zich bij Riley meldden voordat ze in het pd-logboek werden geregistreerd.

Het was laat toen ze de akkers van Zephyr ten slotte achter zich liet en de paar kilometer naar Cedar Falls reed. De lichtjes van de stad lokten haar vanuit het diepe duister van de maisvelden. Ze stak het

spoor over en sloeg de weg naar haar huis in, aan de oever van een beek in de schaduwrijke periferie van het staatspark. Het licht op de veranda flonkerde als een zwakke ster tussen de platanen door. Onze voorname victoriaanse dame, had haar grootvader het huis genoemd; haar lichtblauwe torentje stak hoog boven de veranda uit, als een hoedje, terwijl de veranda zelf haar als een witte petticoat omkranste.

Riley parkeerde op het erf, naast de pick-up van haar grootvader, een stokoude, rumoerige Dodge die half weggeroest bij de oude voorraadschuur stond, niet ver van het huis zelf met het verwilderde gazon dat glooiend afliep naar de beek. De vermolmde schuur was volgestouwd met de brokstukken van generaties Fishers. Lagen van afgedankte, opgeslagen of vergeten spullen: kapotte meubelen, halsbanden van overleden honden, slierten vlaggetjes, verknoopt met snoeren kerstverlichting, schimmelige tenten en jachtgerie.

Toen Riley de contactsleutel omdraaide, ving ze de muziek op die door de open ramen van het huis naar buiten zweefde. Ethan was thuis.

Ze bleef nog even zitten. De dag drukte op haar. De geur van het lichaam – *Chloë's lichaam* – was blijven hangen. Het zou nog dagen duren, wist ze, voordat ze die kwijt was. Ze dwong zichzelf in beweging te komen, uit de auto te stappen. De avondlucht was vervuld van het manische getjirp van de krekels. Scrounger blafte naar de hordeur. Het licht op de veranda had een aureool van nachtvlinders en er fladderden schaduwen boven de zongebleekte kussens van de schommelbank. Platgedrukte bierblikjes lagen verspreid rond een overvolle asbak.

Riley maakte de hordeur open en duwde Scrounger terug naar binnen. Het was een voormalige politiehond uit Bremer County, voorbestemd voor een pensioen in de hondenhemel. Toen ze zijn verhaal in de krant had gelezen, was ze zonder erbij na te denken naar het asiel gereden waar hij na een lange, roemrijke carrière terecht was gekomen. Droevige ogen achter de tralies van het hok, een besnorde snuit die hoopvol tegen haar hand werd gedrukt.

‘Wat heb jij?’ vroeg ze toen Scrounger hijgend met haar meeliiep van de keuken naar de centrale hal, het hart van het huis, die toegang bood tot de zelden gebruikte eetkamer, de woonkamer en een slaapkamer. De muziek, die uit de slaapkamer afkomstig was, klonk nu luider, en er viel licht onder de deur door. Het moest country zijn: gitaren en melancholie. Riley hurkte bij de kluis onder de trap, haalde